

Danielin kirja – numero kolmekymmentäkahdeksan

रत्नों का अनावरण: वलियिम मलिर का भवष्यवाणीमय स्वप्न और सत्य की पुनर्स्थापना

Jeff Pippenger

2024-01-02

Millerin unessa näkymätön käsi lähetti hänelle lippaan. Unessaan hänen annettiin ymmärtää lippaan mitat ”kuusi neliötä” kertaa ”kymmenen tuumaa”. Kymmenen kerrottuna kuuden neliöllä on kolmesataakuusikymmentä, mikä edustaa profeetallisen vuoden päiviä. Millerille annettiin lipas, joka sisälsi sanoman, jota hänen tuli julistaa, ja sanoma, jota hänen tuli julistaa, perustui periaatteeseen, että päivä raamatullisessa profetiassa edustaa vuotta. Lipas oli Raamattu, ja Millerin osalta Raamattua tuli tarkastella raamatullisen profetian ”päivä vuodesta” -periaatteen ulottuvuudessa.

“Jumalan sanaan liittyy avain, joka avaa kallisarvoisen lippaan meidän tyydytykseksemme ja iloksemme. Tunnen kiitollisuutta jokaisesta valonsäteestä. Tulevaisuudessa selitetään kokemuksia, jotka ovat meille nyt hyvin salaperäisiä. Joitakin kokemuksia emme ehkä koskaan täysin käsitä, ennen kuin tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen.” Manuscript Releases, volume 17, 261.

Millerin unessa arkkuun oli kiinnitetty ”avain”, joka edusti sitä menetelmää, jota Miller johdatettiin käyttämään.

”Ne, jotka ovat mukana julistamassa kolmannen enkelin sanomaa, tutkivat Raamattua saman suunnitelman mukaan, jonka isä Miller omaksui. Pienessä kirjassa, jonka nimi on *Views of the Prophecies and Prophetic Chronology*, isä Miller esittää seuraavat yksinkertaiset mutta älykkäät ja tärkeät säännöt Raamatun tutkimista ja tulkintaa varten:—

“[Säännöt yhdestä viiteen lainattuina.]”

”Edellä oleva on osa näistä säännöistä; ja Raamatun tutkimisessamme meidän kaikkien on hyvä ottaa vaarin esitetyistä periaatteista.” Review and Herald, 25. marraskuuta 1884.

Kun Miller avasi arkun, hän löysi ”kaikenlaisia ja kaikenkokoisia jalokiviä, timantteja, kalliita kiviä sekä kulta- ja hopearahoja kaiken kokoisina ja arvoisina, kauniisti järjestettyinä omille paikoilleen arkussa; ja näin järjestettyinä ne heijastivat valoa ja kirkkautta, jolle vertaa antoi ainoastaan aurinko.” Miller löysi ne totuuksien jalokivet, jotka muodostavat adventismin perustotuudet. Hänen löytämänsä totuudet olivat ”järjestetyt” täydellisessä järjestyksessä ja heijastivat auringon valoa.

Miller asetti sitten totuudet ”keskuspöydälle” ja kutsui kaikkia ”tulemaan ja katsomaan”. ”Tule ja katso” on Ilmestyskirjan sinettien avaamisesta johdettu vertauskuva, ja Miller edustaa viisaita, jotka ymmärtävät Danielin sanoman, joka avattiin vuonna 1798. Ne totuudet, jotka Miller asetti pöydälle, olivat Danielin kirjasta avattuja totuuksia, jotka Juudan sukukunnan Leijona oli avannut

ja joiden oli määrä koetella sitä sukupolvea, joka eli niiden avaamisen aikana. Tästä syystä Ilmestyskirjan neljä petoa, jotka liittyvät neljään ensimmäiseen sinettiin, ja Miller huusivat tuolle sukupolvelle: ”Tule ja katso.”

Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi yhden sineteistä, ja minä kuulin ikään kuin ukkosen jylinän, yhden niistä neljästä olennosta sanovan: Tule ja katso. Ja minä näin, ja katso: valkoinen hevonen; ja sillä istuvalla oli jousi, ja hänelle annettiin kruunu, ja hän lähti voittaen ja voittamaan. Ja kun hän avasi toisen sinetin, minä kuulin toisen olennon sanovan: Tule ja katso. Ja lähti toinen hevonen, tulipunainen; ja sen selässä istuvalle annettiin valta ottaa rauha pois maasta, niin että ihmiset tappaisivat toinen toisensa; ja hänelle annettiin suuri miekka. Ja kun hän avasi kolmannen sinetin, minä kuulin kolmannen olennon sanovan: Tule ja katso. Ja minä näin, ja katso: musta hevonen; ja sillä istuvalla oli kädessään vaaka. Ja minä kuulin äänen niiden neljän olennon keskeltä sanovan: Mitallinen nisuja denarista, ja kolme mitallista ohria denarista; mutta öljyä ja viiniä älä turmele. Ja kun hän avasi neljännen sinetin, minä kuulin neljännen olennon äänen sanovan: Tule ja katso. Ja minä katsoin, ja katso: hallava hevonen; ja sen selässä istuvan nimi oli Kuolema, ja Tuonela seurasi hänen mukanaan. Ja heille annettiin valta neljäljän osaan maata, tappaa miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan petojen kautta. Ilmestys 6:1–8.

Kristus, jota Ilmestyskirjassa kuvattiin Juudan sukukunnan leijonaksi, avasi seitsemällä sinetillä sinetöidyn kirjan, ja Juudan sukukunnan leijona avasi myös ne jalokivet, jotka Miller asetti pöydälle, ja julisti sitten kaikille: ”Tulkaa ja katsokaa.”

Hänen löytämänsä totuudet havainnollistettiin elävästi vuoden 1843 pioneeritaulussa, jonka sisar White sanoi olleen Herran käden ohjaama; saman näkymättömän käden, joka oli tuonut Millerille arkun täynnä jalokiviä. Ne kolmesataa taulua, jotka valmistettiin vuonna 1842, olivat Habakukin käskyn täyttymys kirjoittaa näky ja tehdä se selväksi tauluihin. Millerin huoneensa keskellä ollut pöytä edusti niitä kolmesataa taulua, jotka milleriläissanansaattajat veivät maailmalle vuosina 1842 ja 1843. Tuo taulu yhdessä vuoden 1850 pioneeritaulun kanssa oli Habakukin toisen luvun ”taulut”.

”Toisen adventin julistajien ja lehtien yhteinen todistus oli heidän seistessään ’alkuperäisellä uskolla’, että taulun julkaiseminen oli Habakuk 2:2, 3:n täyttymys. Jos taulu oli profetian kohde (ja ne, jotka sen kieltävät, hylkäävät alkuperäisen uskon), niin siitä seuraa, että 457 eKr. oli se vuosi, josta 2300 päivää tuli laskea. Oli välttämätöntä, että vuosi 1843 olisi ensimmäinen julkaistu ajankohta, jotta ’näky’ ’viipyisi’ eli jotta olisi viivytyksen aika, jonka kuluessa neitsytjoukon tuli torkkua ja nukkua suuren aikaa koskevan aiheen äärellä juuri ennen kuin se oli herätettävä Keskiyön huudolla.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, osa 1, numero 2.

Ihmiset, jotka alkoivat vastata siihen sanomaan (jalokivet), joka tämän jälkeen esitettiin Habakukin taululla, olivat aluksi harvalukuisia, mutta päivän-vuoden periaatteen vahvistuessa 11. elokuuta 1840 ihmiset ”lisääntyivät joukoksi”.

”Juuri määrättyyn aikaan Turkki suurlähettiläidensä välityksellä hyväksyi Euroopan liittoutuneiden valtojen suojeluksen ja asetti siten itsensä kristittyjen kansakuntien valvontaan.

Tapahtuma täytti ennustuksen täsmällisesti. Kun tämä tuli tunnetuksi, lukemattomat vakuuttuivat niiden profeettallisen tulkinnan periaatteiden oikeellisuudesta, jotka Miller ja hänen työtoverinsa olivat omaksuneet, ja adventtiliike sai ihmeellisen sysäyksen. Oppineet ja arvovaltaiset miehet liittyivät Milleriin sekä hänen näkemystensä saarnaamisessa että niiden julkaisemisessa, ja vuodesta 1840 vuoteen 1844 työ laajeni nopeasti.” The Great Controversy, 334, 335.

Sitten väkijoukko alkoi ahdistella jalokiviä. Tässä vaiheessa Miller aikoo yksilöidä jalokivien hajottamisen. Sana ”hajottaa” on yksi 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän ajan” ensisijaisista symboleista, ja Miller käyttää jotakin sanan ”hajottaa” muunnelmaa kymmenen kertaa unensa esityksessä. ”Kymmenen” on koetuksen symboli ja merkitsee Millerin ”hajotettujen” jalokivien vertauskuvallisen merkityksen oikeaa ymmärtämistä profeettallisena koetuksena niille, joiden osaksi maailman aikojen loppu on tullut.

”Seitsemän ajan” jalokiven hylkääminen oli ensimmäinen jalokivi, jonka laodikealainen adventismi pani syrjään epäonnistuessaan Mooseksen ”hajottamista” koskevassa koetuksessa, jonka Elia (Miller) oli esittänyt vuonna 1863. Siitä lähtien jalokiviä oli määrä hajottaa yhä enemmän, sekoittaa väärennöksiin ja lopulta peittää kokonaan. Kallisarvoisten jalokivien peittäminen saavuttaisi lopulta pisteen, jossa rasia (Raamattu) tuhoutuisi.

Millerin unessa on selvä ero niiden ensimmäisten ”seitsemän kertaa” välillä, jolloin Miller käyttää sanaa ”hajottaa”, ja niiden viimeisten kolmen kerran välillä, jolloin hän käyttää samaa sanaa. Mainittuaan sanan ”hajottaa” ”seitsemän kertaa” hän ”tuli täysin lannistetuksi ja masentuneeksi, istuutui ja itki”.

Ennen kuin Kristus, jota Ilmestyskirjassa edustaa Juudan heimon Leijona, alkoi työnsä avatessaan kirjaa, joka oli sinetöity seitsemällä sinetillä, Johannes itki. Sekä Johannes että Miller itkivät, kun he ymmärsivät, että lipas (Jumalan Sana) oli haudattu väärennettyjen jalokivien alle.

Ja minä näin valtaistuimella istuvan oikeassa kädessä kirjakäärön, joka oli kirjoitettu sisältä ja ulkoapäin ja sinetöity seitsemällä sinetillä. Ja minä näin väkevän enkelin julistavan suurella äänellä: Kuka on arvollinen avaamaan kirjakäärön ja murtamaan sen sinetit? Eikä kukaan taivaassa eikä maan päällä eikä maan alla voinut avata kirjakääröä eikä edes katsoa siihen. Ja minä itkin suuresti, koska ei ketään havaittu arvolliseksi avaamaan ja lukemaan kirjakääröä eikä edes katsomaan siihen. Ja yksi vanhimmista sanoi minulle: Älä itke; katso, Juudan heimon Leijona, Daavidin Juuri, on voittanut, niin että hän voi avata kirjakäärön ja murtaa sen seitsemän sinettiä. Ilmestys 5:1–5.

Kun Millerin löytämien ja maailmalle esittämien jalokivien yhä voimistuva hylkääminen saavutti sen pisteen, että Raamattu (korurasia) tuhottiin, silloin Miller itki.

”Sitten näin, että aitojen jalokivien ja rahan joukkoon he olivat sirotelleet lukemattoman määrän vääriä jalokiviä ja väärennettyä rahaa. Minä suuresti närkästyin heidän alhaiseen menettelyynsä ja kiittämättömyyteensä sekä nuhtelin ja moitin heitä siitä; mutta mitä enemmän minä heitä nuhtelin, sitä enemmän he sirottelivat vääriä jalokiviä ja väärää rahaa aitojen joukkoon.

“Tulin silloin murheelliseksi ruumiillisessa sielussani ja aloin käyttää ruumiillista voimaa ajaakseni heidät ulos huoneesta; mutta samalla kun työnsin yhden ulos, tuli kolme muuta sisään ja toi mukanaan likaa ja lastuja ja hiekkaa ja kaikenlaista rojua, kunnes he peittivät näkyvistä kaikki aidot jalokivet, timantit ja kolikot. He repivät myös kappaleiksi lippaani ja hajottivat sen rojun sekaan. Minä ajattelin, ettei kukaan välittänyt murheestani eikä vihostani. Tulin kokonaan masentuneeksi ja alakuloiseksi, ja istuuduin ja itkin.”

Tässä vaiheessa hänen unessaan sanaa ”hajottaa” on käytetty ”seitsemän kertaa”. Kolme viimeistä esiintymää eroavat ensimmäisistä seitsemästä ja asettavat näin profeettallisen sinetin noiden seitsemän hajottamisen ylle symbolina 3. Mooseksen kirjan 26. luvun ”seitsemälle ajalle”. Millerin toinen uni, samoin kuin Nebukadnessarin toinen uni, yksilöi vertauskuvallisesti nämä ”seitsemän aikaa”.

Kuten Johanneksen kohdalla Ilmestyskirjan viidennessä luvussa, kun Miller itki, tomuharjamies (Juudan heimon Leijona) tuli silloin esiin, “avasi oven” ja astui huoneeseen. Visuaalinen esitys Isästä, joka piti kädessään kirjaa, joka oli sinetöity seitsemällä sinetillä, jota kukaan ei voinut avata ja joka oli saanut Johanneksen itkemään, alkoi neljännen luvun ensimmäisestä jakeesta.

Tämän jälkeen minä näin, ja katso, ovi oli avattu taivaassa; ja ensimmäinen ääni, jonka kuulin, oli ikään kuin pasuunan ääni, joka puhui minulle ja sanoi: Nouse tänne, niin minä näytän sinulle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva. Ilmestys 4:1.

Miller itki ja näki oven avautuvan. ”Kun näin itkien ja valittaen suurta menetystäni ja vastuutani, minä muistin Jumalaa ja rukoilin hartaasti, että Hän lähettäisi minulle apua. Heti ovi avautui, ja eräs mies tuli huoneeseen, jolloin kaikki ihmiset poistuivat sieltä; ja hän, pitäen kädessään pölyharjaa, avasi ikkunat ja alkoi harjata pois huoneesta tomua ja roskia.” Juudan heimon leijona ja pölyharjaa kantava mies saapuivat oven avautuessa, silloin kun Johannes ja Miller itkivät. Oven avautuminen on taloudenhoidollisen muutoksen vertauskuva.

Millerin tavoin hän itki, ja ovi avattiin, mutta hän myös rukoili. ”Minä masennuin ja lannistuin kokonaan, istuuduin ja itkin. Kun näin itkin ja murehdin suurta menetystäni ja vastuutani, minä muistin Jumalaa ja rukoilin hartaasti, että Hän lähettäisi minulle apua. Heti ovi avautui, ja mies astui huoneeseen, jolloin kaikki ihmiset poistuivat sieltä; ja hän, pitäen kädessään pölyharjaa, avasi ikkunat ja alkoi harjata huoneesta pois pölyä ja roskia.”

Rukous, joka on viittapylväs viimeisten päivien historiassa, on se rukous, jonka Daniel ja kolme urhoa ilmaisivat toisessa luvussa ja myös Daniel yhdeksännessä luvussa. Se on 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa” koskeva rukous, jonka Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun kahden todistajan tulee rukoilla, kun he ymmärtävät tulleen hajotetuiksi. Kahden todistajan tulee toistaa se, mitä Daniel teki yhdeksännessä luvussa, kun hän tunnisti, että hänet oli ”hajotettu” Mooseksen kirouksen täyttymyksenä. Kahden todistajan tulee toistaa se, mitä Miller havainnollisti unessaan, kun hän saavutti kohdan, jossa hänen jalokivensä olivat tulleet hajotetuiksi ”seitsemän kertaa”.

Kun tuo rukous merkitään, ovi avautuu, lianharjaajamies saapuu, ja huone on tyhjä. Jumalaton joukko oli poissa, ja uusi armotalous oli tullut. Sitten Juudan heimon Leijona, jonka viskin on

Hänen kädessään, ”avasi ikkunat ja alkoi harjata likaa ja roskia huoneesta”, ja kun ”hän harjasi likaa ja roskia, vääriä jalokiviä ja väärennettyä rahaa, ne kaikki nousivat ja menivät ulos ikkunasta kuin pilvi, ja tuuli kantoi ne pois.”

Avoimet ikkunat merkitsevät myös erottelua, sillä kun roskat kannetaan ulos ikkunasta, ne, jotka ovat täyttäneet Malakian kirjassa olevan käskyn, joka ohjaa viimeisten päivien ”pappeja”: ”Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua nyt tässä, sanoo Herra Sebaot, jos en avaisi teille taivaan ikkunoita ja vuodattaisi teille siunausta ylenpalttisesti, niin ettei sille olisi kyllin tilaa vastaanottaa” — avoin ovi ja avoimet ikkunat edustavat taloudenhoitokauden muutosta, joka täyttyy silloin, kun jumalattomat papit poistetaan ja vanhurskaita pappeja siunataan.

Kun lattianharjaajamies alkaa puhdistaa lattiaansa, Miller sulkee silmänsä hetkeksi. ”Kiireen keskellä suljin silmäni hetkeksi; kun avasin ne, kaikki roskat olivat poissa. Kallisarvoiset jalokivet, timantit, kulta- ja hopearahat makasivat runsaudessaan hajallaan kautta koko huoneen.” Kallisarvoinen ja kelvoton olivat silloin täysin erotetut.

Suurempi lipas asetettiin sitten pöydälle, ja hajallaan olevat jalokivet heitettiin siihen. ”Sitten hän asetti pöydälle lippaan, paljon suuremman ja kauniimman kuin edellinen, ja kokosi jalokivet, timantit, kolikot kourakaupalla ja heitti ne lippaaseen, kunnes yhtäkään ei jäänyt jäljelle, vaikka jotkut timanteista eivät olleet nuppineulan kärkeä suurempia.” Millerin perustavat totuudet koottiin sitten yhteen ei ainoastaan Raamatun, vaan myös Profetian Hengen kanssa, ja nuo totuudet olivat kauniimpia ja kirkkaampia kuin ne alun perin olivat.

Kun arvioimme Ulai-joen näyn sitä sanomaa koskevien ehtojen valossa, joka avattiin vuonna 1798, on ymmärrettävä, että jotkin noista totuuksista olivat rajoittuneita Millerille annetun viitekehyksen vuoksi. On myös odotettavissa, että jotkin noista totuuksista ovat sen vuoksi laajempia ja kauniimpia, vaikka jotkin niistä saattaisivatkin vaikuttaa vähäisiltä tai toisarvoisilta.

Kun totuudet ennallistetaan, ne pannaan suurempaan lippaaseen; sitten esitetään jälleen kutsu, ei Millerin vaan Kristuksen toimesta (joka on harjamies, joka on Juudan heimon Leijona): ”tule ja katso.” Tämä osoittaa, että sinettien avaaminen on juuri tapahtunut, ja lopullinen sinettien avaaminen on Jeesuksen Kristuksen ilmestys, joka tapahtuu juuri ennen armonajan päättymistä, eli kuten sisar White ilmaisee, silloin kun harjamies on tullut sisään.

”Katsoin arkkuun, mutta silmäni häikäistyivät näystä. Ne loistivat kymmenen kertaa entistä kirkkauttaan sädehtivämpinä. Luulin, että ne oli puhdistettu hiekassa niiden jumalattomien henkilöiden jalkojen alla, jotka olivat hajottaneet ne ja tallanneet ne tomuun. Ne olivat asetettu arkkuun kauniiseen järjestykseen, kukin omalle paikalleen, ilman mitään näkyviä jälkiä sen miehen aiheuttamasta käsittelystä, joka oli ne sinne heittänyt. Huusin pelkästä ilosta, ja tuo huuto herätti minut.” Early Writings, 83.

Viipymisen aika ja ensimmäinen pettymys koittivat 18. heinäkuuta 2020, ja heinäkuusta 2023 lähtien Juudan sukukunnan Leijona on avannut Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoman sinettejä. Tähän sinettien avaamiseen sisältyy myös Danielin kirja, ja seuraavassa artikkelissa

päätämme tarkastelumme Millerin unesta.

Likaharjan miehen työ tehdään yhteistyössä ”viisaiden pappien” kanssa, ja näiden ”pappien” työ, jotka ovat Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kaksi todistajaa ja jotka ovat Hesekielin kolmannenkymmenennenseitsemännen luvun ylösnousseet kuolleet luut, esitetään myös Jumalan sanan muissa linjoissa. Käytämme muutamia näistä linjoista toisina todistajina sille, mitä olemme tunnistaneet William Millerin toisesta unesta.

”Pyhät Kirjoitukset on annettu meille hyödyksi, jotta saisimme opetusta vanhurskaudessa. Kallisarvoiset valonsäteet ovat hämärtyneet erehdyksen pilvien peittäminä, mutta Kristus on valmis hälventämään erehdyksen ja taikauskon usvat sekä paljastamaan meille Isän kirkkauden loisteen, niin että sanomme, niin kuin opetuslapset sanoivat: ’Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä?’” Publishing Ministry, 68.